

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **J. K.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2014, č. j. 42 Ad 86/2012 – 281,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 2. 8. 2012, č. j. X (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí orgánu prvního stupně ze dne 6. 3. 2012, kterým nebyl žalobci přiznán plný invalidní důchod ke dni 4. 7. 1999, protože tehdejší zdravotní stav žalobce neodpovídal plné invaliditě.

[2] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou ze dne 10. 10. 2012. Podáním ze dne 12. 12. 2012 žalobce požadoval, aby mu byl ustanoven zástupce z řad advokátů. Krajský soud v Praze usnesením ze dne 26. 7. 2013, č. j. 42 Ad 86/2012 – 76, ustanovil žalobci k ochraně jeho zájmů v dané věci zástupkyni JUDr. Irenu Slavíkovou, advokátku.

[3] Podáním ze dne 13. 5. 2014 žalobce nesouhlasil s osobou ustanovené advokátky. Usnesením ze dne 15. 9. 2014, č. j. 42 Ad 86/2012 – 225, Krajský soud v Praze zprostil výkonu funkce zástupkyni žalobce JUDr. Irenu Slavíkovou a ustanovil žalobci jako zástupkyni JUDr. Marii Cilínkovou.

[4] Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 11. 2014, č. j. 42 Ad 86/2012 - 281, výrokem I. žalobu jako nedůvodnou zamítl, výrokem II. rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, výrokem III. přiznal JUDr. Marii Cilínkové odměnu za zastupování žalobce a výrokem IV přiznal JUDr. Ireně Slavíkové odměnu za zastupování žalobce před zproštěním podle jeho usnesení ze dne 15. 9. 2014. Výrokem V. tohoto rozsudku zprostil výkonu funkce zástupkyni žalobce JUDr. Marii Cilínkovou, advokátku.

II. Kasační stížnost

[5] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2014, č. j. 42 Ad 86/2012 - 281, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítal, že nebyl řádně zastoupen a že naposledy ustanovená zástupkyně dostatečně nehájila jeho práva. K věci samé uváděl, že jeho případ nebyl dostatečně a správně posouzen a vyhodnocen, tudíž krajský soud dospěl k nesprávným závěrům ohledně nesplnění podmínek plné invalidity k požadovanému datu.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo [ustanovení § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], tuto kasační stížnost ale nepodal včas. Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

[7] Napadený rozsudek krajského soudu byl zástupkyni stěžovatele doručen dne 23. 1. 2015 prostřednictvím datové schránky. Lhůta dvou týdnů pro podání kasační stížnosti proto stěžovateli počala běžet následující den a uplynula v pátek 6. 2. 2015, tj. dnem, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek běhu lhůty, jímž byl pátek 23. 1. 2015 – shodně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2003, č. j. 4 Azs 10/2003 - 34. Naposledy v tento den mohl stěžovatel podat kasační stížnost s účinky zachování lhůty.

[8] Podal-li stěžovatel svou kasační stížnost prostřednictvím emailu bez uznávaného elektronického podpisu doručeného Nejvyššímu správnímu soudu dne 9. 2. 2015, který byl potvrzen v souladu 37 odst. 2 s. ř. s. písemným podáním shodného obsahu, které bylo k poštovní přepravě podáno rovněž dne 9. 2. 2015, učinil tak po lhůtě pro podání kasační stížnosti a nemůže se dovolávat ani ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s.

[9] Otázkou posuzování lhůty k podání kasační stížnosti se mj. zabýval Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 26. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 2043/07, v němž uvedl, že jestliže je lhůta určena podle týdnů, je rozhodný pro její počítání nikoli začátek, ale konec lhůty.

pokračování

Lhůta k podání kasační stížnosti počne sice běžet dnem, který následuje po dni doručení rozsudku krajského soudu, avšak den, který určil počátek lhůty, je den doručení (pátek), takže konec lhůty se svým označením musí shodovat s označením dne doručení. Uvedený výklad odpovídá všeobecně známé, dostupné a konsolidované doktríně i judikatuře správních soudů.

[10] Nejvyšší správní soud tedy musel kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2014, č. j. 42 Ad 86/2012 – 281, odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za přiměřeného použití ustanovení § 120 s. ř. s.

IV. Náklady řízení

[11] Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití ustanovení § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu